

Η ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ Κ. ΨΥΧΑΡΗΣ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΔΕΓΚΡΑΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΑ, 10/23 του Φλεβάρη 1904.

Ἀγαπητέ «Νουμά»,

..... Νά κ' οι λεπτομέρειες που μου ζητάς για να ικανοποιηθούν, καθώς μου γράφεις, και οι Ἀθηναϊκές ἐφημερίδες που φωνάζουν πως ο Ψυχάρης δὲν διορίστηκε στὴ θέση τοῦ Δεγκράν, ποὺ διαψεύδουν δηλ. τὴν εἰδηση, ὅπως συνειθίζουν νὰ διαψεύδουν ὅλα τὰ δικά τους, καὶ τὰ ἐπίσημα ἀκόμα Ἑλληνο-Γαλιωνέζικα τηλεγραφήματά τους. Τίς πήρε στὸ λαϊκὸ του ὁ περίφημος «Ταχυδρόμος» τῆς Πόλης, ὁ χαριτωμένος ὁ «Ταχυδρόμος» ποὺ καταλαμβάνει τόσο ἀπὸ τὰ Φραντζέζικα πράγματα καὶ γράμματα, ὅσο καὶ λόγου που ἀπὸ τίς γλωσσολογιστικές μαργιολιές τοῦ Μιστριώτη.

Ὁ «Ταχυδρόμος» λοιπὸν ποὺ λέμε τὴν ἔπαθε ἔτσι: Ἐδῶ στὴν Ἀκαδημία τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας (μὴ δηλ. ἀπὸ τίς πέντε Ἀκαδημίες ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Γαλλικὸ Ἰνστιτούτο. Μὴ ἀπ' αὐτὲς τίς πέντε εἶναι κ' ἡ λεγομένη «Γαλλικὴ Ἀκαδημία») ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλεχθῇ καθηγητὴς σὲ καμμιά σχολὴ ἀνώτερη (ἐπειδὴ ἡ Ἀκαδημία μονάχα γιὰ τίς ἀνώτερες σχολὰς φροντίζει) γίνεται διπλὴ ψηφοφορία. Πρῶτα ψηφίζεται ὁ καθηγητὴς ποὺ θὰ διοριστῇ, καὶ αὐτὸ λέγεται: *Presenter au premiere ligne*, ἢ *au premier tour* καὶ κατόπιν ψηφίζεται ὁ ὑποκαθηγητὴς καὶ αὐτὸ λέγεται: *Presenter au seconde ligne* ἢ *au seconde tour*. Λοιπὸν στὴν πρώτη ψηφοφορία πήρε ὁ Ψυχάρης εἴκοσι τέσσερις ψήφους καὶ ὁ ἀντίπαλός του ὁ κ. Pernot, μονάχα δεκατρεῖς. Ἄρα καθηγητὴς ψηφίστηκε ὁ Ψυχάρης. Στὴ δευτέρη ψηφοφορία ἐπῆρε ὅλους τοὺς ψήφους ὁ κ. Pernot γιὰ ὑποκαθηγητὴς ἢ παρασκευαστὴς (*repetiteur*) ὅπως ἦταν καὶ πρῶτα ποὺ ζοῦσε ὁ Legrand.

Κ' ἐδῶ εἶναι ποὺ τὰ θαλάσσωσε ὁ καημένος ὁ «Ταχυδρόμος» τῆς Πόλης καὶ μαζί μ' αὐτὸν κ' οἱ Ἀθηναϊκές ἐφημερίδες. Ἐλογάριασαν γιὰ τελειω-

τικὴ τὴν δευτέρη ψηφοφορία κ' ἔγραψαν πως στὴν πρώτη δοθήκανε εἰκοσιτέσσερις ψήφοι στὸν Ψυχάρη γιὰ χατῆρι (νομίζουν πως κ' ἐδῶ περνάει τὸ Ρωμῆικο χατῆρι!) καὶ πως στὴν δευτέρη τὸν ἔβαλε κάτω ὁ Pernot. Αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι ἀνακατεύονται σὲ ζητήματα ποὺ δὲν τὰ ξέρουν. Δὲ λέω γιὰ τίς ἐφημερίδες σας. Κάθε ἄλλο! Αὐτὲς δὲ ὅλα τὰ ξέρουν. Μιλᾶω ἔτσι γενικὰ καὶ ἄς μὴ θυμώσουν μαζί μου οἱ πανσοφοὶ ρεπόρτερ σας, ποὺ τᾶχουν μάθει ὅλα ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μάνας τους, μὲ τὴν ἐπιποίηση τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ τὴν ψηφοφορία. Εἶναι πολὺ περίεργη καὶ δὲν θὰ χάσης νὰ τὴν μάθης. Πρῶτα πρῶτα ὅμως νὰ μάθης γιατί ἐγινε μὲ τόσο πείσμα ποὺ ἐγινε, καὶ τόσο πανηγυρικῇ, νὰ ποῦμε. Ὁ Ψυχάρης εἶχε ἀνακατεῦτῃ, ἂν θυμάσαι, στὰ γερὰ μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Ν-τρεῦρὺς. Ἐδῆμιούργησε λοιπὸν ὄχτρο: τότε, ποὺ τοῦ μένουν καὶ σήμερα, γιατί οἱ ἀντιντρεῦρὺστικοὶ (καὶ εἶναι μαζί τους οἱ Οὔτρα-μοντάνοι, ἀντιδημοκρατικοί, κληρικόφρονες κλπ.) δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν κανένα ἀπὸ κείνους ποὺ τοὺς πολέμησαν τόσο γερὰ τότε καὶ σταθήκαν νικητές. Ὁ κ. Pernot ἦταν καὶ εἶναι ἀντιντρεῦρὺστικός. Ἀντιντρεῦρὺστικός ἦταν καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς τῶν «Ζωντανῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν» (*Ecole des Langues orientales vivantes*). Καὶ στὴν Ἀκαδημία μέσα, κ' ἐκεῖ ἄρκετοὶ ἀντιντρεῦρὺστικοί.

Πρέπει τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω πως γιὰ νὰ γίνῃ κανένας καθηγητὴς στὴ σχολὴ τῶν ζωντανῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τοῦ χρειάζονται τρεῖς ψηφοφορίες. Πρῶτα ψηφίζει ἡ σχολὴ. Κατόπιν τὸ Βελτιωτικὸ Συμβούλιο τῆς Σχολῆς (*Conseil de perfectionnement*). Τρίτο ρόλο παίζει, καθὼς σοῦ εἶπα παραπάνω, ἡ Ἀκαδημία. Καὶ στὸ τέλος διορίζει ὁ καθηγητὴς τῆς Παιδείας.

Στὴν ψηφοφορία τῆς Σχολῆς πήρε ὀχτὼ ψήφους ὁ Pernot καὶ πέντε ὁ Ψυχάρης. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ποὺ ἤξερε τὰ παρασκηνία τῆς πρώτης αὐτῆς ψηφοφορίας, ἀπόρησε ποὺ πήρε πέντε ψήφους, γιατί ὅλοι περίμεναν νὰ πάρῃ μονάχα δύο. Τὸ «Βελτιωτικὸ Συμβούλιο» ἐννιά μέλη ὅλοι μαζί—δίνει ὀχτὼ ψήφους στὸν Ψυχάρη κ' ἓνα στὸν Pernot. Ἐρχεται κατόπι ἡ τρίτη ψηφοφορία, τῆς Ἀκαδημίας. Συνήθως, ὅταν πρόκειται νὰ ψηφίσουν ἢ νὰ παρουσιάσουν, καθὼς λένε, ἓνα καθηγητὴ (γιατὶ τὸν παρουσιάζουν στὸν ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ γι' αὐτὸ παρουσιάζουν πάντα δύο γιὰ νὰ διαλέξῃ) γίνεται τὸ πρᾶμα τυπικὰ καὶ ἡσυχᾶ, χωρὶς λόγια καὶ χωρὶς λόγους. Στὴν περίστασι ὅμως αὐτὴ σηκώθηκαν τέσσερις νὰ μιλήσουν. Πρῶτος ὁ Weil, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἑλληνιστὲς τῆς Εὐρώπης, γέρος καὶ ἄρρωστος ποὺ μ' ὅλα του τὰ χάλια κτεβήκε νὰ πῇ:

—Ἐγὼ ψηφίζω τὸ δάσκαλο καὶ ὄχι τὸ μαθητὴ. Ἔτσι πρέπει!

Δεύτερος μίλησε ὁ Homoll. Ὅσοι βρέθηκαν ἐκεῖ, ἐννοῶ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, γιατί ἐξὸν ἀπ' αὐτοὺς κανένας ἄλλος δὲν παρευρίσκεται στίς ἐκλογές—εἶπαν πως ὁ λόγος τοῦ ἦταν σωστὴ ἀπόλαυση. Ἐξήγησε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ποῖο εἶναι καὶ ποῦ βρίσκεται. Εἶπε πόσο δούλεψε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Ψυχάρης, τί ἔγραψε ὁ Κρουμπάχερ. Εἶπε πως ἡ δημοτικὴ γλῶσσα ἔχει συνήγορό της τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια. Κ' ἔτσι ἐκεῖ μπροστὰ στὴν Ἀκαδημία ἐγινε τὸ ζήτημα γνωστό.

Οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ μ' ἐνθουσιασμό τὸν ἄκουσαν. Καὶ βεβαίως, ἀφοῦ ἦταν ἡ Ἑλλάδα στὴ μέση, καὶ ἡ Ἑλλάδα στὴ Γαλλία, καὶ στὸν κόσμο ὅλο, πιάνε πάντα τὸν τύπο της.

Κατόπιν ἀπὸ τὸν Homoll, μίλησε ὁ σπουδαῖος γλωσσολόγος, ὁ Breal. Κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Ψυχάρη. Ὅλο κ' ἐπαίνους ἂν καὶ φίλος του δὲν εἶναι. Μάλιστα τᾶχαν τσουγκρίσει κάποτε, καθὼς μαθαίνω. Τελειώτατα σηκώθηκε ὁ A. Croiset, ποὺ ἔγραψε τὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ψυχρὸς ἄνθρωπος, τὰ λόγια του πάντα μετρημένα, μὰ ἔχουνε κύρος μεγάλο. Εἶπε λοιπὸν πως ὄχι μονάχα ἡ Εὐρώπη θ' ἀπορήσει, μὰ θ' ἔβαναι σκάνταλο καὶ γιὰ τὴν Ἀκαδημία, ἂν δὲν ψηφίσει τὸν Ψυχάρη. Καὶ τὸ εἶπε ἡσυχᾶ, γλυκὰ καὶ μὲ δύναμη.

Οἱ δεκατρεῖς ψήφοι ποὺ πήρε στὴν Ἀκαδημία ὁ Pernot, ἦταν οἱ ἄκροι Οὔτραμοντάνοι, οἱ ἀμεταγύριστοι. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν στὴ μέση τὰ περασμένα

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἑλία Π. Βουτιερίδου

Δ'. Μὰ ἀπὸ τὴ στάση δὲ βγήκε κανένας, οὔτε ἄντρας, οὔτε γυναῖκα, οὔτε ὄρνιθα παρὰ ὅλοι καθισμένοι κοντὰ στὴ φωτιά ἦταν μέσα κλεισμένοι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤξερε ὁ Δάφνης τί νὰ κάνῃ σὰν ἦλθε μὲ κακὰ σημάδια, καὶ βασάνιζε τὸ μυαλό του νὰ βρεῖ πρόσφαση γιὰ ν' ἀμψώσει τὴ θύρα, καὶ ρωτιόνταν μονάχος του τί νὰ εἶπῃ πρὸ πιστευτοῦ.

—Ἦρθα γιὰ ν' ἀνάψω φωτιά· μὰ μήπως δὲν ἦταν πρὶο κοντινοὶ γείτονες; Ἦρθα νὰ γυρίσω ψωμί· μὰ θὰ μοῦ εἶπουν, τὸ ταγάρι σου εἶναι γεμάτο ἀπὸ θρόφι. Κρασί χρειάζουμαι· μὰ χτὲς καὶ προχτὲς τρύγησες. Λύκος μὲ

κυνηγούσε· καὶ ποὺ εἶναι τὰ χνάρια τοῦ λύκου; Ἦρθα γιὰ νὰ κυνηγήσω τὰ πουλιά· γιατί λοιπὸν ἀφοῦ κυνηγήσες δὲ φέγγεις; Νὰ ἰδῶ τὴ Χλόη θέλω· μὰ ποῖός τὸ φανερόναι στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα τῆς παρθένας; τὰ παιδιὰ δὲ παντοῦ σωπαίνουν· καὶ τίποτις ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι δῆλως ὑποψία. Καλλίτερον λοιπὸν νὰ σωπαίνω. Καὶ τὴ Χλόη τὸ καλοκαίρι θὰ τὴν ξαναδῶ, ἀφοῦ δὲν ἦταν γραφτό, καθὼς φαίνεται, νὰ τὴν ἰδῶ τὸ χειμῶνα.

Ε'. Ἀφοῦ κάτι τέτια σκέφτηκε καὶ τὸ κυνήγι μάζεψε, ξεκίνησε νὰ φύγῃ. Καὶ σὰ νὰ τὸν ψυχοπόνεσε ὁ Ἔρωτας, νὰ τί γίνεται. Ἐτοιμάζονταν γιὰ νὰ φῶν ὁ Δρύαντας κ' οἱ δικοί του· μοιράζονταν τὰ κρέατα· ἔβαναν στὸ τραπέζι ψωμί· ἐπιάναν κρασί. Ἐνας μαντρόκυλος λοιπὸν παραφυλάσσοντας τὴν ἀπροσέξιά τους, ἄρπαξεν ἓνα κομμάτι κρέας κ' ἐφυγε ἀπὸ τὴ θύρα. Θύμωσεν ὁ Δρύαντας (γιατὶ ἦταν τὸ δικό του μερτικό) καὶ ἀφοῦ ἄρπαξεν ἓνα ξύλο τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ κοντὰ, σὰ σκυλί. Κ' ἐνῶ τὸν κυνηγοῦσε κ' ἔφτασε σιμὰ στὸν κισσό, βλέπει τὸ Δάφνη ποὺ εἶχε κρεμάσει στοὺς ὤμους τὸ κυνήγι κ' ἐτοιμάζονταν νὰ φύγῃ βιαστικά, καὶ ἀμέσως ξεχνάει τὸ κρέας καὶ τὸ σκυλί καὶ ἀφοῦ φώναζε δυνατὰ «Γεῖά σου παιδί μου,» τὸν ἀγκάλιαζε καὶ τότε φιλοῦσε καὶ τὸν ἐμπάζε μέσα τραδωντάς τον. Παρολίγο λοιπὸν, ἅμα εἶδεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ πῶσιν κατὰ χά-

μα· μὰ μόλις μπόρεσαν νὰ μείνουν ὀρθοὶ χαιρετίστηκαν καὶ γλυκοφιλήθηκαν· καὶ αὐτὸ τοῦς ἐγινε ἀκουμπιστῆρι γιὰ νὰ μὴν πέσουν. Κι' Δάφνης ἀφοῦ ἀνόλπιστα εἶδε τὴ Χλόη καὶ τὴν φίλησε, κάθισε κοντὰ στὴ φωτιά καὶ ἔριξε ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ ἀπάνου στὸ τραπέζι τίς φάσεις καὶ τὰ κατσίφια· καὶ δηγύοταν, πως στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν κλεισούρα στὸ σπίτι, ξεκίνησε γιὰ τὸ κυνήγι· καὶ πως ἔπιασε ἄλλα μὲ τὰ βρόχια καὶ ἄλλα μὲ τὰ ξόβεργα ἀπὸ τὰ πουλιά, ποῦ τὰ σμέρτα καὶ τὸν κισσὸν ὀρέγουνταν. Κ' ἐκεῖνοι παῖ ευαν τὴν ἐξυπαῖδα του καὶ τὸν προσκαλοῦσαν νὰ φάῃ ὅσα ἔφθην ὁ σκύλος. Διάταζαν καὶ τὴ Χλόη νὰ τοῦ βάνει νὰ πιεῖ. Κι' αὐτὴ μὲ χαρὰ καὶ τοὺς ἄλλους κέρκσε καὶ τὸ Δάφνη ὕστερ' ἀπὸ κείνους· γιατί καμόνονταν πως ἦταν θυμωμένη ποὺ ἀφοῦ ἦρθε, εἶχε σκοπὸ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἰδεῖ. Μὰ πρὶν νὰ τοῦ δώσει ἔπῃε λίγο ἀπὸ τὸ κρασί κ' ὕστερς τοῦδωκε τ' ἀποδελοῖπο. Κ' ἐκεῖνος, ἂν καὶ διψοῦσε, ἔπῃε ἀργά, γιὰ νὰ νοιώθει ἀπὸ τὴν ἀργητα πρὸ πολὺ τὴν εὐχαρίστηση. Τὸ τραπέζι γλήγορα ἀδείασεν ἀπὸ ψωμιά καὶ κρέατα κ' ἄρχισαν νὰ τὸνε ρωτοῦν γιὰ τὴ Μυρτάλη καὶ τὸ Λάμωνα καὶ τοὺς καλοτύχους, ποὺ ἔβχουν τέτοιονε γεροκόμο· καὶ χαιρόνταν ποὺ ἄκουγε ἡ Χλόη τὰ πικινέματα· μὰ ὅταν τὸν κράτησαν γιὰ νὰ κάνουν θυσία στὸ Διόνυσο τὴν ἄλλη μέρα, παρολίγο ἀπὸ τὴ χαρὰ ἐκείνους ἀντὶ γιὰ τὸ Διόνυσο νὰ

μέ την υπόθεση του Ντρεφους, κι' αυτούς τους δεκα-
τρείς ο Ψυχάρης θα τους έπερνε.

Η σχολή των «Ανωτέρων Σπουδών» (Hautes Etudes) που διδάσκει Ισα με τώρα και που διδάσκει ακόμα ο Ψυχάρης, είναι κατάσταση επιστημονικό που απ' όλα τα καταστήματα Ισως έχει το μεγαλύτερο τόνωμα, τη μεγαλύτερη πέραση στην Ευρώπη. Μά' εδω στη Γαλλία οι «Ανατολικές γλώσσες» θεωρούνται για προδιβασμό. Είναι το κατάστημα πιο αρχαίο κι' ο μιστός μεγαλύτερος. Τις «Ανώτερες σπουδές» τις έχουν λίγο για κατάστημα μεταβατικό.

Αμα θελήσει τώρα ο Ψυχάρης να γράψει τίποτες επιστημονικό βιβλίο ή έργο, παίρνει εύκολα κι' άλλο προδιβασμό: Γίνεται υποψήφιος κι' ύστερα μέλος της 'Ακαδημίας, που βαθμός ανώτερος δεν υπάρχει.

Το έναρκτηριο μάθημα του έγινε το περασμένο Σεββαστο κι' επέτυχε πολύ, παρηγοιά. Είπανε κι' ο αρχιμαντρίτης μας, ο κ. Πορφύριος Λογοθέτης, κι' ο κ. Κ. Ξένος κι' άλλοι δικοί μας. Ο πρόεδρος μας είτανε άρρωστος και δεν μπόρεσε ναρθή. Θέλησαν ναρθούν και μερικοί «Έλληνες σπουδαστές, με καλύτερα που δεν ήρθανε γιατί —δεν σου το κρύβω— θα ντροπιάζαν την 'Ελλάδα, αφού είχαν σκοπό να ποδοκροτήσουν σε μια τέτοια επίσημη περίπτωση που έτιμιότανε ή πατριδα μας στο πρόσωπο ενός εκλεχτού πατριώτη μας. Τα καμμένα τα παιδιά! Και στα Παρίσια ακόμα μέσα δεν κατορθώνουν να βγάλουν από την ψυχή τους τη μούχλα του δασκαλισμού! Τα πατριωτάκια μας αυτά —αχ! ματώνει η ψυχή μου που σου τα γράφω!— θέλησαν να κάνουν και κάτι άλλο πιο ρεζίλι. Θέλησαν να διαμαρτυρηθούν στον 'Υπουργό της Παιδείας —τον Γάλλο, παρκαλω!— και στη Βουλή —όχι τη Ρωμική!— και ν' απαιτήσουν να μη διοριστεί ο Ψυχάρης καθηγητής γιατί... δεν ξέρει τα ελληνικά! Δεν τόκαναν εύτυχως κι' αυτό, κι' έτσι σωθήκαμε από το μεγάλο ρεζίλι.

Αυτές οι πληροφορίες σε φτάνουν. 'Εκείνο που θέλω να σου πω, για να τελειώνω, είναι πως αν έλειπε ο δασκαλισμός από τη μέση, το φοβερό αυτό σαράκι που τρώει την 'Ελλάδα, θα τη γιορταζαμε σήμερα όλοι οι Ρωμιοί για εθνικό θρίαμβο την καινούργια αυτή επιτυχία του μεγάλου επιστήμονα και του μεγάλου πατριώτη.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

προσκυνήσει. 'Αμέσως λοιπόν έβγαλε από το ταγάρι του πολλές πιάτες κι' όσα πουλιά είχε πιάσει κι' αυτά για το δείπνο τα έτοιμαζαν. Ξανάπιασαν κρασί κι' άναψαν πάλι φωτιά, κι' έπειδη γλήγορα νύχτωσε, ξανακάθισαν στο τραπέζι. Κ' ύστερας αφού είπαν παραμύθια και τραγουδήσαν, πήγαιναν για ύπνο, ή Χλόη με τη μητέρα της κι' ο Δρύαντας με το Δάφνη. Κ' ή Χλόη τίποτις άλλο δε σκέφτονταν παρά ότι την άλλη μέρα θα ιδεί το Δάφνη. Κι' ο Δάφνης μάταιη εύχαριστηση δοκίμαζε, γιατί νόμιζε, πως εύχαριστηση ήταν να κοιμηθεί με τον πατέρα της Χλόης, κι' έτσι τον άγκαλιαζε και τότε γλυκοφιλούσε πολλές φορές, έπειδη όνειρεύονταν πως όλα αυτά τα κάνει της Χλόης.

ΣΤ' Κι' άμα ξημέρωσε, έκανε κύριο τρομερό κι' ο βορρς τάρκαιγεν όλα. Κ' εκείνοι αφού σηκώθηκαν, κάνουν θυσία στο Διόνυσσο κριάρι χρονιάτικο, κι' αφού άναψαν μεγάλη φωτιά, έτοιμαζαν το φαί. Κ' ενώ λοιπόν ή Νάπη ζύμονε κι' ο Δρύαντας έψηνε ο κριάρι, βρίσκοντας εύκαιρά ο Δάφνης κι' ή Χλόη βγήκαν έξω από τη στένη όπου ήταν ο κισός, κι' αφού έστησαν πάλι βρόχια κι' έφτιασαν ξόβεργα, έπιασαν όχι λίγα πουλιά. Μά και δοκίμαζαν από φιλική αδιάκοπη γλύκα κι' έλεγαν γλυκοκουβέντες:

—Για σένα ήρθα Χλόη.

—Τό ξέρω, Δάφνη.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την 'Ελλάδα Δρ. 10.—Για το 'Εξωτερικό Φρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κδόκια της Πλατείας Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου ('Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κι' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΡΙΚΟΙ

άριθμοι εύλωττώτατοι, παρμένοι από μια άγρευση του κ. Λεβίδη, θα σας πείσουν πως και μ' όλους τους λόγους και τα ταξίδια και τα πατριωτικά τσιμπούσια του κ. Καζάκη, δεν είμαστε άξιοι να πάρουμε τη Μακεδονία.

Άκουστε λοιπόν. Από τις 24 του Δεκέμβρη 1902 Ισα με τις 20 του Νοέμβρη 1903, άπάνου σ' ένα χρόνο παρά λίγες μέρες δηλαδή, έπί 135 πρωτοδικών έγιναν 75 μεταθέσεις, έπί 23 προέδρων πρωτοδικών έγιναν 26 μεταθέσεις, έπί 21 έφετών έγιναν 44 μεταθέσεις, έπί 26 εισαγγελέων έγιναν 61 μεταθέσεις και έπί 31 γραμματέων πρωτοδικών και έφετών έγιναν 70 μεταβολές.

—Για σένα σκοτόνω τα κακόμοιρα κοτσύφια. Πού λοιπόν θα καταντήσω για σένα; Να με θυμάσαι.

—Σε θυμάμαι με τις νύμφες, που σ' όρκίστηκα κάποτε σ' εκείνο το σπήλιο, που θα πάμε μόλις το χιόνι λυώσει.

—Μά είναι πολύ, Χλόη, και φοβόμαι μήπως έγω πριν απ' αυτό λυώσω.

—Μη φοβάσαι, Δάφνη. καυτερός είν' ο ήλιος.

—Άμποτες να ήταν τόσο καυτερός, όσο ή φωτιά που καίει την καρδιά μου.

—Άστείεύσαι κοροϊδεύοντάς με.

—Όχι, με τις γίδες, που σύ με διάταξες να σ' όρκιστώ.

Ζ' Αφού αυτά άποκρίθηκε στο Δάφνη ή Χλόη σαν άντλαλος, κι' έπειδη τους φώναξεν ή Νάπη, μπήκαν πάλι μέσα, πολύ περισσότερο από το χθεσινό κυνήγι φέροντας. Κι' άμα έχυσαν κρασί για τιμή του Διόνυσου, έρωσαν έχοντας με κισό στεφανωμένα τα κεφάλια. Κι' όταν ήταν ώρα, άλαλίζοντας και φωνάζοντας «στο καλό» ξεπροβόδιζαν το Δάφνη, αφού του γέμισαν το ταγάρι κρέατα και ψωμιά, τοδωκαν και τις φίες και τις τσίγες να της πάει το Λάμωνα και της Μυρτάλης, γιατί αυτοί θα κυνηγούσαν άλλες όσο θα βάζεταγε ο χειμώνας και θα ήταν κισός. Κ' εκείνος έφευγε, αφού τους φίλησε πρώτ' από τη Χλόη για να

Μελετήστε τους άριθμούς αυτούς καλά. Λογαριάστε, όσες μεταβολές έγιναν στους άλλους κλάδους της ύπερεσίας άπάνου στο ίδιο χρονικό διάστημα. Σκεφτήτε πόσα και πόσα κοτσίζουν στο δημόσιο ταμείο τ' άκούσια αυτά ταξίδια των υπαλλήλων, κι' έπειτα πέτε μας αν έχη δικαίωμα και μια πεντάρα μονάχα να πάρη με καινούργιους φόρους από το λαό ή Κυβέρνηση—δεν μιλάμε μονάχα για τη σημερινή μά γενικά, για κάθε Κυβέρνηση—αφού την πεντάρα αυτή θα την ξοδιάση για να παχαίνει το κόμμα της και για να τυραγνάει τους φτωχούς ραγιάδες της, τους υπαλλήλους.

—Με τί μούτρα ζητάμε να πάρουμε και τη Μακεδονία; μάς έγραφε ένας άληθινός πατριώτης προχτές. Για να φέρουμε και στους δυστυχισμένους εκείνους ανθρώπους την πανούκλα των παύσεων, των διορισμών και των μεταθέσεων;

Κι' ο σεβαστός μας φίλος είχε δίκιο μεγάλο. Ένα Έθνος που ληστεύει το λαό μόνο και μόνο για να πλερώνη όδοιπορικά έξοδα, δεν πρέπει ναχη πην άδιαντροπία να ζητάη και μεζέ Μακεδονίας, αφού Ισα με τώρα άπόδειξε πως δεν είναι ικανό να κρατήσει κείνα που τοδωσαν.

Για να έχουμε μούτρα να ζητάμε Μακεδονία, πρέπει πρώτα να βγάλουμε από το σβέρκο μας τη φοβερή ρουσφετοφάμπρικα, τη Βουλή, που ρουφάει σα βδέλλα όλο τον παρά του κεντρικού ταμείου—όλο το αίμα, όλο τον ιδρώτα κι' όλα τα όνειρα του δυστυχισμένου αυτού λαού.

Ο κ. ΣΤΡΕΪΤ

Επρόσθεσε μια μεγάλη επιτυχία ακόμα στο τιμημένο ενεργητικό του με το καινούργιο λαχειοφόρο δάνειο, που δημοσιεύουμε τους όρους του στην τελευταία σελίδα. Μελετήστε τους και θα πεισθήτε άμέσως πως ο σεβαστός διοικητής της 'Εθνικής Τραπέζης φροντίζει όχι μονάχα για το πρώτο πιστωτικό μας ίδρυμα, που με τόση επιδεξιότητα και τόση νοικοκυρυσήνη τό διευθύνει, αλλά και για τη φτωχολογιά που τη συνειδίζει, με το δόλωμα του λαχείου, να φυλάη τις οικονομίες της και να φτιάνη περιουσία χωρίς να το καταλαβαίνει.

Η χαρά του θάτανε—τό ξέρουμε πολύ καλά

μείνει εκείνης το φίλημα άπειράχο. Μά κι' άλλες πολλές φορές ξαναπήγε μ' άλλους τρόπους, κι' έτσι ο χειμώνας δεν πέρασε γι' αυτούς δίχως έρωτα.

Η'. Κι' όταν πια άρχιζεν ή άνοιξη και το χιόνι έλυσε κι' ή γής φανερώνονταν και το χορτάρι έβγαине, κι' οι άλλοι βοσκοί έφεραν τα κοπάδια στη βοσκή και πρώτ' από όλους ή Χλόη κι' ο Δάφνης σά να δούλευαν σε μεγαλύτερο βοσκό. Άμέσως λοιπόν έτρεξαν στις νύμφες και στο σπήλιο κι' από κει στον Πάνα και στον πεύκο. Ύστερας στη βελανιδιά, όπου καθούμενοι και τα κοπάδια έβοσκαν και γλυκοφιλούσαν ο ένας τον άλλο. Ζήτησαν να βρουν και άνθια γιατί ήθελαν να στεφανώσουν τους θεούς, μά αυτά μόλις τα είχαν άνοίξει ο Ζέφυρος, που τάρρεφε κι' ο ήλιος που τα ζέσταινε, κι' όμως βρέθηκαν και μενεξέδες και μαρούσια και γαλατσίδες κι' όσα ή άνοιξη πρωτοφέρει. Η Χλόη κι' ο Δάφνης άρμεξαν από γίδες κι' από μερικές προβατίνες το πρώτο γάλα και μ' αυτό ράντισαν τ' άγάλματα, ενώ τα στεφανώναν. Έπειτα έκαμαν άρχή και του σουρακιού σά να παρκαίνουσιν τ' άηδόνια για το λάλημα, κι' εκείνα άποκρινόντουσαν και μέσα στα βάρτα λίγο-λίγο τον 'Ιτη θρηνολογούσαν, σά να θυμόντουσαν το τραγούδι ύστερας από μακριά σιωπή.

(άκολουθεί)